

Sygn. akt I C 1171/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Malinowski

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2015 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy

z powództwa **S. Z.**

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.396,03 zł (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2014r.;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 649,73 zł (sześćset czterdzieści dziewięć złotych siedemdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Łukasz Malinowski

Sygn. akt I C 1171/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 maja 2015 S. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 8.512,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że w dniu 14 października 2013 roku doszło do kolizji, w następstwie której uszkodzeniu uległ należący do H. L. pojazd marki F. o numerze rej. (...). Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Ponieważ pojazd uszkodzonym został oddany do naprawy, na ten czas wynajęła ona pojazd zastępczy u powoda. Zgodnie z wystawioną fakturą VAT, koszt najmu pojazdu przez 50 dni przy dobowej stawce w wysokości 160,00 zł netto oraz kosztami podstawienia i odbioru pojazdu (2 x 50,00 zł netto) wyniósł łącznie 9.840,00 zł. Poszkodowana scedowała na powoda wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego, a powód wezwał pozwaną do wypłaty na jego rzecz należnego odszkodowania, które ta zweryfikowała do kwoty 1.450,17 zł, pomniejszając dobową stawkę najmu i okres najmu oraz nie uznając refundacji kosztów dodatkowych podstawienia i odbioru pojazdu. Co do roszczenia odsetkowego powód wyjaśnił, że zasądzenia odsetek domaga się po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody pozwanej, co nastąpiło w dniu 16 stycznia 2014 roku.

W odpowiedzi na pozew pozwana Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana przyznała zasadę swojej odpowiedzialności za szkodę, wypłacając odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego na okres 18 dni z dobową stawką najmu 65,50 zł netto. Pozwana podniosła, że 50 – dniowy okres najmu pojazdu nie był uzasadniony – co prawda powód przedstawił harmonogram naprawy uszkodzonego pojazdu, jednakże nie wskazał przyczyn, dla których zarówno czas oczekiwania na części zamienne (niemal 10 dni) i naprawa pojazdu (18 dni) zostały znacznie przedłużone. Ponadto, powód zawyżył zastosowaną stawkę najmu pojazdu zastępczego. Pozwana zakwestionowała także roszczenie odsetkowe powoda podnosząc, iż ich zasądzenia powód może domagać się dopiero od daty wyrokowania w niniejszej sprawie.

Na rozprawie w dniu 31 lipca 2014 roku powód podtrzymując dotychczasową argumentację wskazał, że okres oczekiwania na części zamienne przypadł częściowo na dni wolne od pracy (weekend 9 – 10 listopada, dzień ustawowo wolny od pracy 11 listopada).

Na rozprawie w dniu 4 listopada 2015 roku powód podniósł, że nie powinien ponosić negatywnych konsekwencji przesłania warsztatowi naprawczemu niewłaściwej części, skoro odpowiedzialność za ten stan rzeczy ponosi warsztat naprawiający pojazd.

Pozwana istnieniu odpowiedzialności w powyższym zakresie zaprzeczyła.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 października 2013 roku doszło do kolizji, w następstwie której uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) (segment A pojazdów) o numerze rej. (...), stanowiący własność H. L.. Sprawcą zdarzenia była osoba ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej w W..

Poszkodowana wykorzystywała pojazd do codziennego użytku m. in. w celu dojazdów do pracy, zawożenia dzieci do szkoły, robienia zakupów i weekendowych wyjazdów.

/okoliczności bezsporne/

Po szkodzie, w dniu 14 października 2013 roku, H. L. oddała uszkodzony pojazd do naprawy autoryzowanemu serwisowi (...) w G.. Na okres od dnia 14 października 2013 roku do dnia 4 grudnia 2013 roku przypadły czynności mające na celu zgromadzenie dokumentacji szkodowej (zgłoszenie szkody, dwukrotne oględziny pojazdu, kompletowanie kosztorysów naprawy). Po ustaleniu zakresu szkody oraz otrzymaniu kosztorysu zaakceptowanego przez ubezpieczyciela, w dniu 5 listopada 2013 roku warsztat naprawczy zamówił części niezbędne do naprawy pojazdu H. L.. Ich odbiór nastąpił w dniu 15 listopada 2013 roku.

/okoliczności częściowo bezsporne, a w pozostałym zakresie dowód: harmonogram naprawy pojazdu (k. 26)/

Przed przystąpieniem do naprawy pojazdu okazało się, że dostarczony do naprawy zderzak tylny był zderzakiem przeznaczonym do innego modelu F. (...). W konsekwencji, warsztat naprawczy ponownie zamówił brakującą część, która została doręczona mu w dniu 26 listopada 2013 roku. Po jego otrzymaniu, jeszcze w tym samym dniu zderzak został przygotowany do lakierowania, które miało miejsce kolejnego dnia 27 listopada 2013 roku, aby następnie w dniu 28 listopada 2013 roku wypolerowany. Montaż ostatniej części w pojeździe poszkodowanej nastąpił w dniu 2 grudnia 2013 roku. Pojazd został wydany H. L. po naprawie w dniu 3 grudnia 2013 roku.

/dowody: harmonogram naprawy pojazdu (k. 26), pismo (...) z dnia 4 lutego 2015 roku (k. 119), pismo (...) z dnia 27 października 2015 roku (k. 162)/

Czas oczekiwania na zamówione części do uszkodzonego pojazdu marki F. (...), wynoszący 10 dni nie był okresem współmiernym do rodzaju uszkodzonych i potrzebnych części zamiennych, tym bardziej że części te są dostępne na terenie kraju (...).

Wydanie pojazdu po naprawie mogło nastąpić najpóźniej w kolejnym dniu po montażu zderzaka.

/dowód: opinia biegłego sądowego (k. 70 – 91) wraz z opinią uzupełniającą (k. 139 – 141)/

Niezależnie, w dniu 15 października 2013 roku H. L. zawarła z S. Z., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. Z., umowę najmu pojazdu zastępczego (segment B), za dzienny czynsz w kwocie 160,00 zł netto (po dokonanych obniżeniu stawki 200,00 zł netto do stawki najmu pojazdu z segmentu A).

W dniu 3 grudnia 2013 roku wynajmujący pojazd zastępczy wystawił fakturę opiewającą na kwotę 9.963,00 zł tytułem czynszu jego najmu za okres 50 dni (od dnia 15 października 2013 roku do dnia 3 grudnia 2013 roku) oraz stosowanych przez wynajmującego kosztów podstawienia pojazdu zastępczego do wynajmującego i jego odbioru (2 x 50,00 zł netto). Termin płatności określono na dzień 10 grudnia 2013 roku.

W tym samym dniu 3 grudnia 2013 roku H. L. zawarła z S. Z. umowę cesji, na mocy której przelała na cesjonariusza przysługującą jej wierzytelność obejmującą naliczone jej koszty najmu pojazdu zastępczego, udokumentowane wystawioną fakturą VAT.

/okoliczności bezsporne/

Stawki najmu pojazdów zastępczych (segmentu A) obowiązujące na rynku lokalnym w okresie od dnia 15 października 2013 roku do dnia 3 grudnia 2013 roku, przy uwzględnieniu najmu bezgotówkowego oraz braku ograniczenia co do kaucji i limitu kilometrów, oscylują między 100 a 140,00 zł netto.

/dowody: wydruki ze stron internetowych firm oferujących wynajem pojazdów (k. 27 – 29, 58 – 60), opinia biegłego sądowego (k. 70 – 91) wraz z opinią uzupełniającą (k. 139 – 141)/

W dniu 16 stycznia 2014 roku S. Z. zgłosił szkodę Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W., wzywając ją do refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił na jego rzecz odszkodowanie w kwocie 1.450,17 zł, weryfikując okres najmu pojazdu zastępczego, dobową stawkę najmu oraz koszty dodatkowe.

/okoliczności bezsporne/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o okoliczności niesporne, jak również w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych, które Sąd uznał za wiarygodne, oraz opinię biegłego sądowego.

Sąd przydał moc dowodu sporządzonej opinii biegłego sądowego, uznając ją za rzetelną i fachową, która okazała się pomocna przy ustalaniu stanu faktycznego dotyczącego średniej stawki najmu pojazdów zastępczych oraz pomocniczo przy ustalaniu uzasadnionego okresu najmu pojazdu, uzależnionego od czasu naprawy pojazdu.

Sąd zważył, co następuje:

powództwo jedynie w części zasługiwało na uwzględnienie.

Powód domagał się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, z którego poszkodowana H. L. korzystała w czasie naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji z dnia 14 października 2013 roku.

Materialnoprawna podstawa odpowiedzialności pozwanej wynikała z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 – j.t.) w związku z art. 822 § 1 k.c.

W pierwszej kolejności, przechodząc do analizy zarzutu dotyczącego uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną, w świetle wyników postępowania dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że okres ten wynosił **32 dni**, tj. od dnia 15 października 2013 roku do dnia 15 listopada 2013 roku.

Nie ulegało wątpliwości, że najem pojazdu rozpoczął się w dniu 15 października 2013 roku, tj. w dniu następującym po dacie szkody i dacie oddania uszkodzonego pojazdu do warsztatu naprawczego, i stanowił on pierwszy dzień okresu najmu pojazdu zastępczego. Strony nie pozostawały w sporze co do tego, że czynności przygotowawcze związane z likwidacją szkody a pozostające z nią w normalnym związku przyczynowym, tj. skompletowanie dokumentacji szkody i jej zgłoszenie, dwukrotne oględziny pojazdu, weryfikacja kosztorysów i ostateczna ich akceptacja przez ubezpieczyciela, zajęły 21 dni (tj. od dnia 14 października 2013 roku do dnia 4 listopada 2013 roku), czyli 20 dni.

Sporna okazała się odpowiedzialność pozwanej za najem pojazdu w okresie między zamówieniem części a wydaniem pojazdu poszkodowanej, który wyniósł łącznie 28 dni. Jak wynikało z materiału dowodowego, wydłużenie okresu oczekiwania na części zostało spowodowane okolicznością przesłania przez dystrybutora zderzaka przeznaczonego do innego modelu F. (...), co spowodowało konieczność ponownego zamówienia tej części.

Zdaniem Sądu pozwana nie może ponosić odpowiedzialności za wydłużenie okresu naprawy pojazdu, który nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą. Należy podkreślić, że odpowiedzialność pozwanej w zakresie refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego może obejmować jedynie okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu, w szczególności jeśli uszkodzony pojazd nadawał się do naprawy w wyniku zakupu nowej części i zamontowania jej w samochodzie, co niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sprawie. Takie koszty nie mogą rozciągać się na cały faktyczny okres naprawy pojazdu, albowiem wykraczają poza ich normalny związek ze szkodą (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03, LEX nr 145121). Skoro brakująca część zamienna, jak ustalono, obiektywnie była dostępna na rynku polskim należało uznać, że między datą zamówienia części, tj. 5 listopada 2013 roku a datą jej otrzymania w normalnym toku sprawy, mogły upłynąć najwyżej 3 dni. Potwierdza to faktyczny czas oczekiwania na nieodpowiedni zderzak, który wynosił od 5 listopada 2013r. do 8 listopada 2013r. (vide: pismo z (...) z 4.02.2015r. i załączony wydruk z systemu – data otrzymania pierwszego zderzaka 8 listopada 2013r., data otrzymania drugiego zderzaka 26 listopada 2013r).

W konsekwencji w dniu 8 listopada 2013 roku pracownicy (...) w normalnym toku czynności rozpoczęliby naprawę pojazdu, która realnie mogła trwać co najwyżej 4 dni. Za przyjęciem takiego czasu naprawy pojazdu przemawiał faktyczny okres między otrzymaniem części, a jego montażem w pojeździe poszkodowanej, który możliwy był już w dniu następnym po dniu polerowania zderzaka (pismo (...) k. 119; uzasadnienie opinii uzupełniającej biegłego k. 140). Jako, że naprawa pojazdu winna się rozpocząć dnia 8 listopada 2013 roku, mając także na uwadze, że dni 9 – 10 listopada 2013 roku przypadają na koniec tygodnia (weekend), natomiast dzień 11 listopada 2013 rok był dniem ustawowo wolnym od pracy, naprawa pojazdu mogła zakończyć się najpóźniej z dniem 15 listopada 2013 roku i w tym samym dniu pojazd mógł zostać wydany poszkodowanej. W konsekwencji, uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 32 dni, tj. od dnia 15 października 2013 roku do dnia 15 listopada 2013 roku.

Jednocześnie należy podkreślić, że argumentacja powoda jakoby nie mógł on ponosić negatywnych skutków przesłania warsztatowi naprawczemu nieodpowiedniej części do naprawy uszkodzonego pojazdu, nie mogła się ostać, a to z tej przyczyny, że wadliwość naprawy (np.: nieumiejętność, niedbalstwo, brak odpowiednich urządzeń itp.) z przyczyn leżących po stronie właściciela warsztatu naprawczego prowadzi do zerwania związku przyczynowego między szkodą wywołaną wypadkiem a stanem pojazdu po naprawie. Za tego typu zaniechania lub działania pozwana w świetle art. 361 § 1 k.c. odpowiedzialności nie może ponosić.

Drugą kwestią sporną pozostawała dobową stawka najmu pojazdu zastępczego. Powód przyjął tę stawkę na kwotę 160,00 zł netto, jednakże Sąd uznał, w szczególności w świetle zarzutów pozwanej i treści opinii biegłego sądowego, że stawka ta jest zawyżona w porównaniu do stawek obowiązujących na rynku lokalnym. Analiza rynku najmu pojazdów zastępczych poczyniona przez biegłego w oparciu o najem w sytuacji analogicznej do tej w której znalazła się poszkodowana H. L. wskazywała, że stawka najmu pojazdu zastępczego wahała się między 100,00 zł a 140,00 zł netto. Oczywistym jest, że w przypadku najmu pojazdu zastępczego poszkodowany co do zasady nie ma obowiązku poszukiwania stawki najniższej, ani nawet średniej. Jednakże w sytuacji gdy stawka ta, jak w przedmiotowej sprawie, nie znajduje oparcia w stosowanych na lokalnym rynku stawkach (przedłożone jednostkowe wydruki ze stron www przez powódkę dotyczą sieciowych ogólnopolskich podmiotów najmu zastępcze, nie odzwierciedlające faktycznych kosztów najmu lokalnego co wynika jednoznacznie z opinii biegłego), wówczas Sąd jest zobowiązany na podstawie materiału dowodowego ustalić stawkę rynkową. Mając na uwadze treść opinii biegłego, zasady doświadczenia życiowego i stosując analogiczne dyspozycję art. 357 k.c. Sąd przyjął stawkę średnią 120,00 zł netto.

Na uwzględnienie zasługiwało także żądanie zasądzenia kosztów związanych z podstawieniem pojazdu zastępczego poszkodowanej (50,00 zł netto) oraz jego odbiorem (50,00 zł netto). Kosztów z tego tytułu pozwana nie kwestionowała. Z treści umowy najmu wynika, że siedziba powoda i miejsce podstawienia/odebrania pojazdu nie były tożsame. Koszty z tym związane, chociażby z tytułu konieczności dojazdu do miejsca przeznaczenia czy przygotowania pojazdu do wynajęcia, stanowią element przedmiotowej szkody i nie są wygórowane.

Mając na uwadze wskazane argumenty Sąd uznał, że należne powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego za uzasadniony okres 32 dni wynosiło 3.840,00 zł netto (4.723,20 zł brutto), które należało powiększyć o koszty dodatkowe w łącznej kwocie 100,00 zł netto (123,00 zł brutto), a następnie pomniejszyć o wypłacone przez pozwaną odszkodowanie w kwocie 1.450,17 zł brutto. Ostatecznie Sąd w oparciu o wskazane przepisy zasądził na rzecz powoda 3.396,03 zł brutto, oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako niezasadne z przyczyn już wskazanych.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) w związku z art. 481

§ 1 i 2 zd. 1 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c., mając na względzie, iż zgłoszenie szkody pozwanej nastąpiło z dniem 16 stycznia 2014 roku. Sąd uznał, iż pozwana prowadząca profesjonalną działalność ubezpieczeniową była w stanie w 30 – dniowym ustawowym terminie likwidacji szkody ocenić zasadność żądań powoda co do ich wysokości i wypłacić należne odszkodowanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 zd. 1 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia bowiem powód ostał się z żądaniem w 40% a pozwana w 60%. Powód podniósł koszty w łącznej kwocie 2.043,00 zł, natomiast pozwana poniosła koszty w łącznej kwocie 2.444,89 zł. Suma kosztów wyniosła 4487,89 zł. z czego za 40% odpowiada pozwana czyli za 1795,16 zł. W konsekwencji wobec poniesienia przez pozwaną 2.444,89 zł. zasądzeniu na jej rzecz podlegała różnica tj. 649,73 zł.

SSR Łukasz Malinowski